

ALEXANDER URIYAH BOSKOVICH was born on August 16, 1907 in Cluj, Transylvania. He studied piano and composition with Victor Ebenstein, Richard Stohr, Alfred Cortot, Paul Dukas and Nadia Boulanger in Vienna and Paris.

He came to Israel in 1938 at the invitation of Issay Dobrowen who was to conduct the Israel Philharmonic Orchestra in a first performance of the work Boskovitch dedicated to him - THE GOLDEN CHAIN, an orchestral suite based on Eastern European Jewish folk tunes. He stayed on in Israel and, in the years that followed, became active as a composer and as a teacher at the Israel Academy of Music, Tel Aviv. He devoted himself to the education of a generation of young Israeli composers, some of whom have today made a name for themselves and won acclaim both in Israel and abroad. For many years Boskovich was the music critic for "Ha'aretz", one of Israel's leading daily papers. In his critical writings, as well as in his monographs and articles written for various music publications, he kept up with the new developments in all fields of music, both locally and internationally, and did not hesitate to express his views thereon.

His works, many of which have been awarded prizes, were performed both in Israel and abroad, under the batons of conductors such as Barbirolli, Munch, Van Beinum, Castro and under Israeli conductors Moshe Atzmon, Gary Bertini, Mendi Rodan, Shalom Ronly-Riklis, Georg Singer and others.

Boskovich's work is the expression of a man who continually strove to blend the spiritual and musical traditions of the Jewish people with the universal achievements of his day. His SEMITIC SUITE and his OBOE CONCERTO may be taken as the initiation of the style which the composer, in his conversations with Max Brod, first termed the 'Eastern-Mediterranean style'.

In 1960 Boskovich wrote his impressive orchestral work, CANTICO DI MA'ALOTH. It won him the 1st Prize of the Israel Philharmonic Orchestra which premiered it the same year. His cantata DAUGHTER OF ISRAEL was awarded the Henrietta Szold Prize. This work was first performed in 1961 at the 25th Anniversary Concert of the Israel Philharmonic Orchestra, conducted by Gary Bertini. In the opinion of the present writer, this Cantata represents the peak in Boskovich's oeuvre.

In 1962, the sonorities of Boskovich's CONCERTO DA CAMERA, hitherto unknown in Israel, caused a furore on the Israeli music scene. In this work, scored for violin and ten players, including three percussionists, the composer attempted to attain a synthesis between serial-pointillistic technique and rhythmic and formal patterns characteristic of the vocal-liturgical tradition of oriental communities - in particular of the Jewish community of Jerbah. In spite of its divergence from the nature of his earlier works, CONCERTO DA CAMERA formed a logical progress in Boskovich's composition, culminating in his last completed orchestral work ORNAMENTS, and as is also evident from his two unfinished cantatas THE HIDDEN LIGHT and NAMES.

Since he wrote his cantata DAUGHTER OF ISRAEL in 1960, the interrelation between the rhythm of the Hebrew language and music, which has always fascinated Boskovich, became more pronounced. In his CONCERTO DA CAMERA it is obvious that Hebrew served as the source of inspiration and it also can be seen in ORNAMENTS, of which he wrote: "...this is a contemporary interpretation of the Yemenite prayer-mode of the Song of the Sea (Exodus XV). It draws its inspiration from the poetic idea of the subject matter, but concentrates mainly on exploring the innate potential of the rhythmic-lyrical metre inherent in the Hebrew text. The organic use of the Hebrew language is, therefore, one of the most important traits of the work."

Alexander Uriyah Boskovich died in Tel Aviv on November 5, 1964 at the age of 57.

A year later, ORNAMENTS was given its first performance at the Israel Festival.

© March 1988.

William Y. Elias

אלכסנדר אוריה בוסקוביץ' נולד ב-16 באוגוסט 1907 בקלוז' שבטרנסילבניה. למד פסנתר והלחנה עם ויקטור אבנשטיין, ריכרד שטוהר, אלפרד קורטו, פול דיקא ונאדיה בולאנז'ה בוינה ובפריס.

בוסקוביץ' הגיע ארצה בשנת 1938 על פי הזמנתו של המנצח ישי דוברובין אשר ניצח על הבכורה של יצירתו "שרשרת הזהב" עם התזמורת הפילהרמונית הישראלית. הסוויטה הוקדשה למנצח והיא מבוססת על נעימות יהודיות מזרח אירופיות. בוסקוביץ' נשאר בארץ מאז ונעשה פעיל כמלחין וכמורה באקדמיה למוסיקה בתל-אביב והקדיש עצמו לחינוך דור חדש של מלחינים ישראליים, אשר רבים מהם קנו לעצמם שם וזכו להצלחות בארץ ובחו"ל.

שנים רבות היה בוסקוביץ' מבקר המוסיקה של עתון "הארץ". כביקורותיו וכן במאמריו שכתב לכתבי עת מוסיקליים שונים, גילה בוסקוביץ' מודעות ובקיאות רבה בכל תחומי המוסיקה - הישראלית והבינלאומית, ולא היסס להביע דעותיו הנוקבות.

יצירותיו, אשר רבות מהן זיכוהו בפרסים בוצעו הן בארץ והן בחו"ל תחת שרביטיהם של מנצחים כמו ברכירולי, ואן בינום, מינש, קאסטרו ומנצחים ישראליים כמו ברתניני, זינגר, עצמון, רודן, ריקליס ואחרים.

יצירתו של בוסקוביץ' היא ביטוי של איש אשר נאבק כל הזמן לשלב את המסורות הרוחניות והמוסיקליות של העם היהודי עם ההישגים האוניברסליים של התקופה. ניתן לראות ב"סוויטה שמית" וב"קונצ'רטו לאכוב" שלו התחלה של סיגנון אשר בשיחות בוסקוביץ' עם מקס ברוד, הוגדר כ"סיגנון ים תיכוני". ב-1960 כתב בוסקוביץ' את יצירתו התזמורתית המרשימה "שיר המעלות", אשר זכתה אותו בפרס התזמורת הפילהרמונית הישראלית ואשר ניגנה אותה לראשונה באותה שנה. הקנטטה שלו "בת ישראל" שזכתה בפרס הנרייטה סולד נוגנה לראשונה בשנת 1961 בקונצרט לכבוד יובל ה-25 של התזמורת הפילהרמונית הישראלית. כותב שורות אלו רואה ביצירה זו גולת הכותרת של כלל יצירתו של בוסקוביץ'.

בשנת 1962, המצלולים של קונצ'רטו דה קמרה שלו, עד אז בלתי מוכרים בישראל, גרמו לסערה בחוגי המוסיקה בארץ. ביצירה זו, הכתובה לכנור ועשרה נגנים, מתוכם 3 נגני כלי נקיש, ניסה המלחין ליצור סינטזה בין טכניקות סריאליות-פוינטליסטיות לבין תבניות קצביות וצורניות אופייניות למסורת הליטורגית-קולית של יהודי המזרח, ובאופן מיוחד עם זו של קהילת ג'רבה. על אף השוני הסגנוני בין קונצ'רטו דה קמרה לבין יצירותיו המוקדמות, מהווה היצירה התפתחות הגיונית בהלחנתו של בוסקוביץ', כפי שהדבר נראה בקנטטות שלו הבלתי גמורות, "האור הגנוז" ו"שמות".

מאז שהלחין את הקנטטה "בת ישראל" ב-1960, נעשה הקשר בין מקצב השפה העברית לבין המוסיקה, קשר אשר תמיד עורר את דמיונו של בוסקוביץ', בולט יותר. בקונצ'רטו דה קמרה, שימשה השפה העברית כמקור השראה; זאת ניתן לראות גם ב"עדיים", יצירתו התזמורתית האחרונה של המלחין, אשר עליה כתב "...זו היא אינטרפרטציה מורנית לצורת התפילה התימנית של שירת הים. היא שואבת את השראתה מן האידיליה הפואטית של החומר הנתון, אך מתרכזת בעיקר בחקר הכוח הגנוז במשקל הריטמי-לירי הקיים בשפה העברית. השימוש האורגני בשפה העברית הוא, לכן, אחת הנקודות החשובות ביותר ביצירה".

אלכסנדר אוריה בוסקוביץ' נפטר בתל-אביב ביום 5 בנובמבר 1964 והוא בן 57 שנים. שנה לאחר מכן זכתה "עדיים" לביצוע בכורה בפסטיבל הישראלי.